

Film Šimona Holého

A pak přišla láska...

Pavla Tomicová, Sára Venclovská,
Tereza Hofová a Eliška Soukupová

REŽIE, NÁMĚT, HUDBA ŠIMON HOLÝ

SCÉNÁŘ ŠIMON HOLÝ, PAVLA TOMICOVÁ, SÁRA VENCLOVSKÁ, TEREZA HOFOVÁ, ELIŠKA SOUKUPOVÁ

KAMERA, ART DIRECTOR JANA HOJDOVÁ STRIH SABINA MLADENOVÁ ZVUK HANA KAŠPÁREK VYŠÍNSKÁ

KOSTÝMY, MASKY LUCIE VEJVODOVÁ KOSTÝMY A VÝPRAVA ANEŽKA KARASOVÁ VEDOUcí PRODUKCE JAN SYRUČEK

PRODUCENTI ŠIMON HOLÝ, JAN SYRUČEK (ŠŠŠŠFILM)

KOPRODUCENTI LUKÁŠ MOUDRÝ (STUDIO BEEP) TOMÁŠ SROVNAL (PFX) JANA HOJDOVÁ (BRIDGE FILMS)



Karlovy Vary
International Film Festival
Soutěž Průběh

GENERÁLNÍ PARTNER



ZA FINANČNÍ PODPORY

Křídlo Vysocina

Jihlava

KAREL KANTOR





Psycholožka Kristýna (Pavla Tomicová) zoufale hledá lásku a štěstí.
Rozhodne se proto odjet se svou dospělou dcerou Sárou (Sára Venclovská)
na ozdravný víkend za kartářkou Zdenou (Tereza Hořová).
Skrze pochybné rodové léčení a výklady karet
zjistí víc nejen o svém problematickém vztahu k okolí,
ale i ke své dceři a sobě samotné.
Přijde na konci uzdravování konečně i láska?

Drama, komedie
Česko, 2022
85 minut

Režie Šimon Holý
Scénář Šimon Holý
Pavla Tomicová
Sára Venclovská
Tereza Hořová
Eliška Soukupová
Producenti Šimon Holý
Jan Syruček
Jana Hojdová (Bridge Films)
Lukáš Moudrý (Studio Beep)
Tomáš Srovnal (PFX)

Kamera Jana Hojdová
Střih Sabina Mladenová
Zvuk Hana Kašpárek Vyšínská
Kostýmy Lucie Vejvodová
Anežka Karasová
Hrají Pavla Tomicová
Sára Venclovská
Tereza Hořová
Eliška Soukupová
Marián Chalány
Nirav Prajapati
a další

Šimon Holý se narodil v Praze v roce 1994. Vystudoval režii na pražské FAMU. Jeho celovečerní debut Zrcadla ve tmě měl premiéru na Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary 2021, odkud dále putoval po celém světě. Snímek získal dvě nominace na Ceny české filmové kritiky včetně jedné pro Holého za Objev roku. Kromě režie se věnuje také hudbě. Za soundtrack k filmu Všechno bude režiséra Olma Omerzu byl nominován na cenu Český lev. Na Radiu Wave kromě moderace proudového vysílání a popkulturního podcastu Kompot vytvořil úspěšné podcastové seriály Rozchod a Zkouškový. A pak přišla láska... je jeho druhý celovečerní film.

Snímek A pak přišla láska... je studií přijetí pravdy, lásky i osudu života. Vypráví příběh čtyř žen, které mají před sebou důležité změny a rozhodnutí. Chtějí se jich vyvarovat, ale stejně jim musejí čelit... Samotné téma ezoteriky v dnešní době mě fascinuje už delší dobu a chtěl jsem ho zkusit pojmout skrze více osobní studii ženy, jež jí propadne, i když má všechny předpoklady pro to chápat, jak je podlehnutí kartám či rodovým léčením nebezpečné. Zároveň jsem chtěl po zkušenostech s filmem Zrcadla ve tmě a podcastovým seriálem Rozchod zkusit režírovat hereckou improvizaci. Vycházeli jsme tak ze čtyřstránkového treatmentu, který jsme během natáčení ohýbali, měnili a přetvářeli v něco, co má podle mě v mnohém opravdu silnou autentickou hodnotu. Snad se tedy diváci napojí nejenom na téma ezoteriky, které je přinejmenším v Česku aktuálně velmi zásadní, ale také na vztah matky a dcery a bytostně silné herecké výkony všech zúčastněných.





Šimon Holý

scénář, režie

Ve svém druhém celovečerním filmu řešíte témata, která se už objevila ve vašem debutu Zrcadlech v tmě. Proč?

Ono to je vlastně takové pokračování Zrcadel, protože i tady je to příběh ženy, která se ocitla před velkou životní změnou. Tentokrát jde ale o více postav, které si uvědomují, že je potřeba něco změnit. Buď ale nevědí, co přesně změnit, anebo se té změny, která musí přijít, bojí. Podobnost se Zrcadly jsem si uvědomil docela pozdě, vlastně až ve chvíli příprav natáčení. Film nicméně řeší určité „zaseknutí“ a divák sleduje čas těsně před tím, než se všechno změní.

Co vám bylo inspirací pro film?

Námět vznikl už dva nebo tři roky předtím. Inspiroval mě skutečný životní příběh. Fascinovalo mě, že někdo, kdo pracuje v poměrně vědeckém a racionálním oboru, propadne ezoterice. To je fenomén, který je podle mě pro českou společnost specifický. Nikde jinde ve světě jsem takové tendence tolik nezaznamenal. Je to možná dáno tím, že v jiných zemích je náboženství všudypřítomnější součástí života než u nás. Proto spojení s duchovnem hledáme jinudy a celkem snadno propadáme ezoterice. Také se mi zdálo, že je to téma, které hýbe zdejší současnou společností, ale ještě jsem o něm neviděl žádné velké audiovizuální dílo. Proto si myslím, že by můj film mohl dobře komunikovat s diváky.

Jak vznikl scénář?

Začalo to myšlenkou, že film bude vyprávět o ženě, která pojede za věštkyní. Pak jsem si ale řekl, že by se mi líbilo, kdyby si ve filmu zahrála I Sára Venclovská, a tak jsem vymyslel, že to bude příběh matky a dcery. Po dramaturgické stránce jsem ale věděl, že potřebuju další postavu, která bude sice v pozadí, ale bude nenápadně posouvat příběh. A tak se do filmu přidala Eliška Soukupová, která se na tohle téma velice rychle napojila.

Jednou z postav je i kartářka. Ta ale stojí trochu mimo ženy prožívajících zlomové okamžiky...

O tom, jak to ve skutečnosti je, jsme se s herečkami hodně bavili. Kartářka v podání Terezy Hořové má pocit, že ve svém životě už všechno vyřešila, a tak má tendence zasahovat do cizích životů a řešit cizí problémy. Ve filmu je ale zakomponovaný mikropříběh s její sestrou, která nechala napospas osudu svou dceru a ona se o ni musela postarat. Zachraňuje rodinu, ačkoliv sama žádnou nemá, a tak v rodovém stromu nepokračuje. Takové jednání mi přišlo vlastně něčím polidšťující, protože ta postava může na první pohled působit jako nesympatická. Ona je vlastně ale spíš smutná.

Jak jste si vybíral představitelky jednotlivých rolí?

S Terezou jsem chtěl pracovat už od doby, kdy jsem ji viděl na festival v Karlových Varech se filmu Domestik. Jako první jsem do filmu ale obsadil Sáru. Dlouho jsem nevěděl, kdo bude hrát její matku. Pak mě úplně náhodou napadla Pavla Tomicová, protože jsem chtěl, aby to byl někdo, kdo s ní bude dobře fungovat v improvizaci. Když jsem to pak volal Sáře, tak se začala moc smát a říkala, že nechápe, proč ji to hned nenapadlo. Hrály totiž předtím společně v divadle. Pak jsem volal Tereze a zároveň do filmu zapojoval Elišku. Celá hlavní čtveřice se dala dohromady docela rychle.

Pavla Tomicová si tak zahrála konečně jednu z vážných rolí, které ztvárňuje spíše na divadle...

Pavla hrála dřív takové vážné role u Vladimíra Michálka. Ale co se filmu týká, dostávala často od castingových režisérů a producentů role spíše komediálního charakteru. Pavla prostě chytila vlnu komedií, a myslím, že to je taky důvod, proč s námi šla do takového vabanku - do nízkorozpočtového filmu, do improvizace. Učila, že může po letech hrát něco dramatického i ve filmu a dala tomu úplně všechno! Taky jsme se s Pavlou narodili ve stejný den a myslíme si, že to není náhoda...

Váš dámský herecký ensemble jste také pasoval do role spoluscenáristek. Proč?

Měl jsem čtyřstránkový treatment, kde byly popsány obrazy a co by se v nich mělo stát. Z toho holky vycházely - improvizovaly a dialogy si vytvářely víceméně samy. Já už je pak jen zlehka režíroval, aby to situačně vždycky došlo tam, kam jsem potřeboval. Taky si velice poctivě vyvíjely svoje filmové postavy. Přišlo mi tedy fér, aby pak byly uvedeny v titulcích jako spoluscenáristky. Myslím si taky, že tímhle způsobem na ně vznikl přirozený tlak, kdy se samy začaly bát, aby nebyly podepsané pod něčím „blbým“! (smích)



Pavla Tomicová

Kristýna

Jaký byl váš pocit, reakce, když za vámi přišel režisér Šimon Holý s touto nabídkou?

Nepřišel, ale zavolal mi. Takže bylo škoda, že neviděl, jak mi s každým jeho slovem, když mi projekt představoval, rostlo v obličeji nadšení.

Stala jste se spolu s ostatními herečkami spoluscenáristkou filmu. Byla to pro vás nová zkušenost? Cítila jste se v této roli komfortně?

Ano. Komfortní bylo nemuset se učit text. Byla to sice hodně kolektivní práce, ale za spoluscenáristku se nepovažuji, protože děj, situace, i s jejich obsahem, byly předem domluvené s režisérem, stejně tak i charakter mojí postavy. Takže podle mě šlo o hlavně o hereckou práci s trochu jinými prostředky.

Vaši dceru si ve snímku zahrála Sára Venclovská. Rozuměly jste si před kamerou?

Rozuměly jsme si před kamerou i za kamerou. Sára je nejen skvělá herečka sama o sobě, ale je i mimořádnou hereckou partnerkou, což opravdu není běžné.

Film má čistě ženské obsazení. Vnímala jste jeho energii jinak, než když jsou na place i muži?

Vnímala, ale neumím to popsat slovy.

Natáčení probíhalo v třesuté zimě na Vysočině. Jak jste mráz, vítr a sních zvládala?

Špatně. To je jediné slušné slovo, které k tomu můžu říct, ale i přesto mi stálo za to při tom být. A to tak, že hodně!



Tereza Hořová

Zdena

Čím vás Šimon přesvědčil ke spolupráci?

Hodně se mi líbila jeho drzost ohledně vzniku filmu Zrcadla ve tmě. Ráda spolupracuju autorsky, takže mě to přitahovalo i z toho důvodu, že jsem se mohla podílet řekněme na konceptu dialogové linky. Možná by se dalo říct i scénáře, i když to bych byla asi opatrnější. Taky se se Šimonem znám dlouho, tak mě zajímalo i setkání při práci. Ví, co chce, zároveň je otevřený dialogu. Žene ho touha tvořit a je tak silná, že se do filmu pustí, i když si ho musí zaplatit sám. Ovšem asi by nebylo moc dobré, aby se toto stalo standardem při natáčení nezávislých filmů.

Stala jste se tady i spoluscenáristkou filmu, vytvářelo to ve vás na začátku procesu vzniku spíš pocity svobody, nebo fatální zodpovědnosti?

Šimon přišel už s páteří scénáře, dějovou linkou a návrhem postav. Spousta věcí vznikala v průběhu natáčení na lokacích, někdy i dost intuitivně. Nechávali jsme na sebe působit prostředí, atmosféru, vzájemné nálady. Byl to zajímavý a jiný úhel zodpovědnosti, než jaký jsem u natáčení zatím zažila. Věřila jsem Šimonovi, že to neustále v hlavě skládá a kombinuje. Měli jsme velmi málo natáčecích dní a nemohli jsme pokaždé točit chronologicky. Měla jsem obavu, aby to pak nebyla překážka při kreativním vyhodnocování situací a celku. Ale určitě pomáhala Šimonova otevřenost, schopnost vést dialog i mít zároveň silnou vizi.

Jaká je vaše postava kartářky?

Rozhodně není ten typ, který by si myslel, že je vyvolená a byla by nekonečně „ezo“. Je spíš hodně „na zemi“ – to, co dělá, je směs kartářství, léčitelství a šamanství v tom zemitém kořenářském a starosvětském smyslu slova. Taková ostrá koučka s podivnými metodami. Je to někdo, kdo akceptoval znalost nějaké moudrosti. Nabízí komukoliv možnost přijít a zkonzultovat cokoli. A jestli se to povede, záleží asi hodně na daném člověku, který přijde. Její síla je v tom, že i když nežije život, jaký by asi chtěla spousta lidí žít, tak ona sama je v tom svém spokojená. To k ní myslím ostatní přitahuje. Umí žít sama se sebou. To, co dostala do vínku, akceptovala. Občas ji její klientky dost štvou. Je „zasazená“ v přítomnosti, ale svět venku je jí dost vzdálený. Rozhodně to není laskavý altruismus, čím na první pohled zaujme. Vydělává si tím dost slušné peníze a bere to jako práci se vším všudy, i třeba s tím, že používá sociální síť na propagaci. Při tom jsme se při natáčení tedy hodně smáli. Ale rozhodně jsme neměli za cíl vysmívat se kartářkám nebo vytvářet nějakou stereotypizovanou představu ezoteriky a šílené léčitelky.

Film se odehrává z větší části v uzavřeném prostoru a k tomu v zimním prostředí Vysočiny. To vám osobně konvenuje?

Takové věci jako syrová zimní krajina, spící příroda, drsná kontemplace jsou věci, které mám hodně ráda. Vracení se k sobě, drsná rurálnost prostoru a její strohost i specifická zimní barevnost se mi líbí. Doufám, že tohle bude jeden z těch filmů, který dochází člověku později. Že na něj po skončení myslíte a v hlavě se vám prohánějí myšlenky a otázky. Ale tím nechci říct, že by náš film byl jenom ukrutně vážný. Viděla jsem pár scén s Pavlou Tomicovou a Sárrou Venclovskou a ty mi tedy přišly ultratvsné! Moc si přeju, aby tam bylo i hodně humoru.

Máte sama zkušenost s kartářstvím?

Mě to zajímá ve smyslu analýzy nebo získání odosobněného pohledu na věc a doplnění v přemýšlení nad nějakou událostí nebo problémem. Astrologie, hermetismus, symbolika, magie – tyto vědy mě oslovují. Ale spíš ve smyslu kontemplace a jisté fascinace, než nějakých věštek. Na natáčení samozřejmě karty byly a celý týden jsme si je pořád vykládali, na Instagramu jsem sledovali různé „ezoženy“. Zkoumali jsme ten jejich trošku podivný emoční jazyk a sledovali hodně povrchní ezoteriky.

Kde z hlediska názoru na ezoteriku stojí tenhle film?

Řekla bych, že někde na pomezí ezoteriky a jejím použití obecným nebo snad až možná nesprávným směrem. Teď je takového zneužívání ezoterních věd okolo nás hodně. Stala se z toho taková nějaká pseudoživotní filozofie a nějaký mix new age, mindfulness a karet, koučingu, smyšlených rituálů. Vzniká z toho paskvil, který spíš využívá lidskou citlivost, ztracenost a smutek k tomu, že ti, kteří tíhnou k manipulaci a mají silné ego nebo spasitelský komplex, vydělávají na jiných lidech. Hlásají k tomu podivné pravdy o světě na pomezí konspiračních teorií. Kdo se tomu ale opravdu hluboce věnuje, nic takového si nedovolí a když, tak veřejně do prostoru bude vypouštět něco jen velmi zodpovědně, promyšleně a v mnohem širším kontextu, a samozřejmě bez osobního společensko politického názoru. My jsme ale ve filmu nechtěli dělat hlubokou analýzu parapsychologie. Ten film není studie ezoteriky. Spíš zoufalosti.



Sára Venclovská

Sára

Jak jste se dostala k tomu, že hrajete v druhém celovečerním filmu Šimona Holého?

Šimon mi asi před dvěma lety v létě volal, že nosí v hlavě námět na film o jakémsi “ezo” výletě matky s dcerou, který bude mimo jiné zlomový nejen pro jejich vzájemný vztah, ale i pro ně samotné. A že by chtěl, abych si zahrála dceru. Se Šimonem nás kromě spolupráce na jeho bakalářském filmu Málo lásky, kde jsme se seznámili, pojí především přátelství. Věděl, že když mi zavolá s tímto tématem, budu nadšená, a to nejen jako herec, ale i jako dítě rodičů, kteří se nejrůznějšími, leckdy podivuhodnými, způsoby vyrovnávají s takzvanými nástrahami dnešní doby. Za nějaký čas mi zavolal znovu, abychom našli vhodný termín, že to natočíme, navíc bez pevného scénáře.

S tím jste už měla nějakou zkušenost?

Asi jen na divadle. A občas jsem se pokusila zasáhnout do textu na natáčení a ono mi to vyšlo. Byla to ale záležitost slovíček v přímé řeči, nic takového jako tvorba kompletního charakteru postavy na základě vlastní slovní zásoby. Věřila jsem, že nás Šimon dobře povede a naše postavy budou o to autentičtější. Díky procesu natáčení jsem tak měla pocit, že spíš existuju, než hraju.

Hrajete dceru Pavly Tomicové. To pro vás nebyl nový herecký partner, že?

Pavla je vynikající herečka a člověk. Zahrály jsme si mámu s dcerou už v představení Klicperova divadla a Šimonova myšlenka dát nás zase dohromady před kamerou mi připadala úžasná. Nejen, že bych měla za partnera takového “hráče”, ale říkala jsem si, že by to mohla být po dlouhé době příležitost pro Pavlu, zahrát si hezkou dramatickou roli. A že by jí, stejně jako mně, připadalo pěkné potkat se na tomto projektu.

Speciálně vaše scéna jízdy autem a společná snídane mají jedinečnou atmosféru...

Ano, protože jsem skvělý navigátor. Naše jízdy s mámou vypadají identicky. Já se ztrácím v šípkách, máma zmatkaří a od určité chvíle se tím obě bavíme, stejně jako v této scéně, která mimochodem byla úplně první, co jsme natáčeli. Vzadu kameramanka Jana, dva asistenti, těžká kamera a já nás zvesela vedu do slepých uliček.

S Eliškou Soukupovou máte ve filmu taky houbičkovou scénku. Jak probíhaly přípravy na ni?

Řekněme, že jsme si s Eliškou “zaletěly” poznat se a byl to moc hezký začátek společného natáčení a nového přátelství.

Byla jste někdy u kartářky?

Byla. Karty, podle mě ukáží, co člověk sám tuší nebo po čem touží. Záleží, jaký pocit převažuje a můžete tomu věřit, vydat se za tím, nebo se vzepřít a utvrdit se v tom, co nechcete. Taková vlastní sebereflexe s obrázky.

Jak pohlížíte na situaci ve filmu, kdy se racionálně smýšlející žena ve středních letech sáhne po něčem takovém jako je ezoterika?

Obecně, dojde-li člověk na okraj svých sil, zkusí cokoli, čemu věří, že mu může pomoci. Ženy jsou specifičtější a řekněme otevřenější k vícero formám cest, ať už ezoterickým, nebo léčitelským. Nevím proč, ale inklinují k tomu víc než muži. Možná proto, že není snadné stárnout a být perfektní pracující ženou, pečující matkou, manželkou, milenkou... Dívám se na to samozřejmě z vlastní perspektivy bezdětné pětatřicátnice. Všechny ženy, co zvládají ten tlak, mají můj obdiv. Holky, jsme boží!



Eliška Soukupová

Lenka

Spolupracovala jste se Šimonem Holým už na jeho druhém filmu, jak to celé vzniklo?

Šimon mi jednou řekl, že se mnou chce jít na kafe, protože se z nás stali kamarádi a vídáme se nezávisle na projektech. Řekl, že se viděl s Tomaszem Wińskim a uzavřeli sázku, že se sejdou za tři roky na stejném místě a každý z nich bude mít na svém kontě o tři filmy víc. A že se na základě toho rozhodl v zimě točit. Že půjde o improvizovaný film, že příběh má tři postavy, ale že potřebuje dopsat ještě jednu. A tak jsem se v duchu zasnila, že by bylo skvělé, kdybych si v tom mohla zahrát. A on mi tu roli opravdu nabídl! Když se mě zeptal, jestli tu roli chci, tak jsem mu řekla, že rozhodně ano a že mi bude obrovskou ctí vedle takových skvělých žen hrát! Sáru jsem znala jen z vyprávění, Terezy si moc vážím kvůli undergroundovému divadlu a Pavla je prostě paní herečka. Vždycky mi byla sympatická a její

herecký projev mě vážně zajímal. Navíc jsem věděla, že na filmu bude pracovat téměř totožný tým jako na Zrcadlech ve tmě, takže to mě utvrdilo v tom, že na to kývnu.

Režisér vás všechny čtyři herečky pasoval také na spoluscenáristky. Jak se vám to líbilo?

Moc ráda pracuju autorsky, ať už jde o herectví, tanec nebo moderaci. Ve chvíli, kdy jsem přizvaná do projektu, kde dostanu prostor, tak jsem úplně nadšená! Navíc, když se mě téma filmu úzce dotýká. Zároveň jsem si po Zrcadlech řekla, že bych chtěla točit, protože mě herectví na kameru baví. Líbí se mi, že se to musím učit. Víím, že to říkají všichni, ale dokud to nezkusíte, nedochází vám, jak razantně je divadelní herectví odlišné od toho filmového. Už jsem věděla, že ve tvorbě si se Šimonem velmi rozumíme a že i moje herecké kolegyně v sobě mají úžasnou schopnost tvořit.

Narazila jste při tom na nějakou překážku?	Lokace byla poměrně daleko od běžného wifi života, pomohlo vám to k většímu vcítění se do role?
Jako u každé autorské práce, i tady se u mě objevil moment absolutního ztracení se. Nejprve jsem měla hrozně velkou radost, že mám spoustu hraček, se kterými si můžu hrát, ale pak přišla chvíle, kdy jsem to musela rozseknout. Uklidňovalo mě ale, že v tom příběhu funguju jako chybějící díl skládačky a že to, co přesně moje postava bude hrát, se musí zhmotnit až co nejpozději, abych vyplnila prostor, který jí ostatní tři postavy nechají. Na jednu stranu to bylo super svobodné, na druhou to byla obrovská nejistota. Jediné, co jsem o své postavě věděla, bylo, že bydlí ve mlýně, o který se stará, a že i přesto, že je to mladá holka v současném světě, tak si vybrala, že naplní jejího života bude odemykat a zamykat pokoje někde, kde není ani signál.	Ano, všechno, co se dělo, jsem nakonec přijala a bylo. Stala se ze mě Lenka, kterou jsem hrála, a ta byla velmi flegmatická. Byl to můj absolutní protipól oproti realitě. Šimon kromě režie fungoval během natáčení taky vlastně jako takový happiness manager, a tak vždycky všechny zúčastněné obcházel a ptal se jich, jak se mají. Po pár dnech za mnou během krátké doby přišel asi čtyřikrát, protože mě nepoznával. Odpovídala jsem jednoslovně a všechno jsem měla tak trochu „na háku“. Zjistila jsem totiž, že zůstat celou dobu v roli je pro mě v takových podmínkách vlastně nejlepší! Bylo to úspornější. Když jsem to Šimonovi řekla, uklidnil se. Bylo dost nezvyklé být natolik zminimalizovaná, ale koncem natáčení jsem se dostala do fáze, že jsem té svojí postavě její život začala závidět. Nakonec jsem některé její životní postupy aplikovala do svého vlastního života. Často se teď ptám sama sebe, jak by na nějakou situaci reagovala Lenka a vzápětí si odpovím, že by to vůbec nebrala jako takové drama, a jedu dál...
Jak jste se na svoji roli připravovala?	Měla jste někdy v životě touhu nechat si vyložit karty?

Já jsem vyrostla ve striktně ateistické rodině. Naše rodina je vzdělaná, o všech náboženstvích víme, ale argumentujeme tím, že ve všech něco nesedí. Proto jakémukoliv náboženství nevěříme. Já osobně jsem ale kolem svých patnáctých narozenin začala mít potřebu právě tyhle sféry a ezoteriku objevovat. Táhlo mě to k umění, potřebovala jsem vzlet, takže jsem se do toho na další tři roky položila a „jela“ jsem reiki, energie, kyvadlo, šamanství, čištění aury. Fungovalo mi to a byla jsem nadšená. Když jsem vyšla z konzervatoře a přišel opravdový život a já byla třeba smutná, tak jsem automaticky volala svojí šamance, aby to ze mě „zkyvadlovala“. Když ale říkala, že všechny duše a špatné energie odchází, že už se to čistí, já jí odpověděla, že to teda vůbec – že je mi pořád blbě. Tehdy jsem poprvé začala chodit na terapii, chvilku jsem byla na celé ezo hodně naštvaná, ale v současnosti mi funguje kombinace obého. Ke kartárce jsem ale nikdy nešla. Na jednu stranu mi není jasné, jak to může fungovat, ale na tu druhou z toho mám vlastně velký respekt. Mám strach, že se na to, co se dozvím, budu příliš fixovat. Nakonec se mi vlastně líbí, že jsem svým pánem a můžu do určité míry ovlivnit to, jak můj život vypadá. Nebo si to alespoň chci myslet.

Natáčení prý bylo náročné nejen díky událostem, ale taky vzhledem k zimě...

Musím říct, že jsme všichni počítali s tím, že natáčení bude náročné. Ale že to bude až takový extrém, to si asi nedovedl představit nikdo z nás. Při natáčení venku znamenalo jenom sundat si na moment rukavice opravdovou výzvu. Nejlépe tu zimu z nás určité zvládala Tereza. Často jsme si při natáčení venku přáli, abychom se mohli všichni víc hýbat, ale to nešlo. Stáli jsme na srázu, který klouzal, a všude okolo byla tma.



facebook.com/apakprislalaska
instagram.com/apakprislalaska

PR filmu Gabriela Vágner (Mia Production)
+420 602 789 242
info@miaproduction.cz

Distributor Jan Noháč (Aerofilms)
+420 739 378 305
jan@aerofilms.cz

Producenti Šimon Holý (šššššFilm)
+420 774 047 048
holy@sssssfilm.com

Jan Syruček
+420 728 707 978
jan@syrucek.eu



A pak přišla
láská...